

TVE, un pas arrere

Pròximes ja les discussions que precediran l'aprovació de la Llei d'Ordenació de les Comunicacions, aquest text ha tardat massa anys a concretar en aquest àmbit els punts de la Constitució que fan referència a la llibertat d'expressió.

Amb interessos amagats o descoberts, amb voluntarisme i, també, amb improvisació, noves iniciatives fan retrocedir lentament el monopoli de TVE.

Jeroni CASTELLÓ

Dimarts 21 de maig, Jean Denis Bredin, antic líder radical de l'esquerra francesa, feia públic el seu estudi que pot suposar la «liberalització» del sistema televisiu de França, amb l'aparició de més de vuitanta canals locals. El mateix dia, el delegat del govern central al País Valencià, Eugenio Burriel, feia precintar les instal·lacions de Vídeo Privado Comunitario a València, i començava les accions legals contra Valvipri, una emissora pirata que només emetia vídeos, amb una cobertura que incloïa tota la ciutat i més d'un milió de persones com a audiència potencial.

Mentre el govern espanyol, pel que fa a la televisió privada, discuteix el model anglès —el preferit fa temps—, la proposta francesa i ens fa por amb el «caos» italià —l'única limitació és la delimitació de freqüències, perquè una emissora no destorbe una altra, fet que fa que n'hi haja, alhora, més de tres-cents, quasi totes locals—, arreu de l'estat hi ha nombrosos intents de trencar el monopoli-TVE, al costat del buit legal.

Malgrat que l'article 20 de la Constitució espanyola reconeix el dret a «comunicar o rebre lliurement pensaments, idees i opi-

Material de TV-liberal, que no arribà a quallar, a València

nions a través de qualsevol mitjà de reproducció», i que el Tribunal Constitucional —al març del 82, a instàncies d'Antena Tres—, afirmava que la creació de televisions privades no es pot entendre impedida constitucional-

ment, la situació actual és immersa dins un gran buit legislatiu. Buit, però, emmarcat dins la Llei Reguladora del Tercer Canal, segons la qual, «queden reservats en exclusiva a RTVE els sistemes d'emissió i transmissió, mitjançant

qualsevol procediment de difusió».

Aquest mateix mes, segons sembla, s'encarrilarà definitivament la Llei d'Ordenació de les Comunicacions, enmig d'una discussió de competències entre ministeris i la Telefònica, seguida d'una llei orgànica que regularà la concessió dels canals privats. Encara es debat, però, que el primer text tinga un caire orgànic i pugui recollir per ell mateix les concessions, sense que en calga un altre de posterior.

Segons les filtracions a la premsa d'un primer esborrany, la LOC assenyalarà allò que ja tothom sap. D'una banda, la titularitat dels serveis de radiodifusió sonora i televisió corresponen a l'estat, i, de l'altra, els serveis de televisió no gestionats per ell directament seran cedits amb una concessió administrativa atorgada en règim de lliure concurrència.

En l'àmbit del País Valencià, al juny de 1981, Jordi Pérez Boix, gerent de Vídeo Imatge, S.A., i ara redactor en el cap del centre de TVE a València, realitzà la primera sol·licitud de televisió privada del país. Fa dos mesos, el jutjat de Districte número onze va acordar el llançament de Vídeo Imatge del local on s'ubicava, per falta de

pagaments. Acababa, així, aquella primera aventura, que demana un repàs més detingut.

Segons l'Associació de la Premsa de València, però, ells havien presentat una sol·licitud al Ministeri de Cultura un any abans, que fou denegada per la Secretaria General, per «falta de legislació al respecte».

Un any més tard, obria foc l'industrial Luis Suner, el portaveu del qual en aquest tema —mol lluny ja del pollastre congelat—, Pepe Palau, feia públic que, si el govern els autoritzava les emissions, TeleColor seria una realitat abans dels Mundials. El projecte incloïa unes instal·lacions megalomàniques a Alzira i un projecte ideològic en què destacava «la valencianía ante todo y por encima de todo». El permís, és clar, no hi arribà, però TeleColor esdevingué RàdioColor, amb una xarxa d'emissores per tot el país —més Eivissa— i més de vuit milions calculats en pèrdues mensuals.

Hi ha hagut, però, més projectes. Televisions privades locals a Llombai, Vinaròs, Beneixama, Torrevella... Repetidors de la TV3 al nord del país i a Sueca. I anècdotes: un veí del Campello, que veu la televisió soviètica —¿quina de les quatre mil emissores en actiu?, un vídeo comunitari, del secretari d'AP de València, ja precintat, que emetia des del centre de València. I, a més, milers de valencians que s'instal·len antenes per captar la TV3 del Principat, un congrés a celebrar a Sevilla de simpatitzants de les televisions privades, les emissores locals a Catalunya, la televisió per satèl·lit a Mallorca... És l'assalt al monopoli, que només espera el reconeixement legal. ■

/ Carles Francesc

Valvipri, la història qüestionable

Dissabte passat, als acords de l'himno regional, plegava «oficialment» la primera televisió privada del País Valencià. Un invent de curt finançament que ha avalotat una audiència potencial de més d'un milió d'espectadors. El tancament no ha estat cosa de Govern Civil, sinó arran de les denúncies presentades al jutjat per representants del sector del vídeo, potser el més perjudicat de la història. Que acaba de començar, però.

Jeroni CASTELLO
i Vicent PARTAL

El 17 de febrer d'enguany, començaven les proves de Valvipri —Valenciana del Vídeo Privado, S.L.—. Aquest mes d'abril, la nova emissora ha assolit un auge i un ressò públic que ha desconcertat experts en el tema i autoritats polítiques.

Valvipri ha emès regularment més de dues setmanes, però ha estat durant els últims deu dies que ha adquirit una difusió qualificada pels mitjans oficials com a «sorprenent». La fórmula, però, és ben fàcil: un radi d'acció que incloïa la ciutat de València; després, l'emissió d'algunes pel·lícules

—en hores punta d'audiència— de títols ben significatius, com ara *El muro*, de Pink Floyd, i, finalment, l'ensopidora programació de TVE, que, malgrat, les intencions inicials de Calvino, ni tan sols s'ha acostat al desig d'elevat mínimament «els nivells tècnics, culturals i estètics dels programes».

La màxima expectació arribà a València la nit de dijous 23, quan s'havia escampat la notícia que Valvipri emetria *La historia interminable*. Aquesta possibilitat que no quallà marcà el punt àlgid d'audiència i, no cal dir-ho, d'infidelitat a la programació estatal. Era, també, ja, la història de Valvipri.

«Un entusiasta del vídeo»

Manuel Cercós, el promotor i responsable de l'emissora —«només un tècnic i entusiasta del vídeo», segons les seues declaracions—, assessorat, això sí, per distints especialistes jurídics i tècnics engrescats en l'«aventura», insistia que la idea era exclusivament seua, i que no servia de cobertura a ningú. Després de pensar-s'ho bé, havia trobat uns amics —«també del món del vídeo»— els quals li havien prestat els set milions inicials que necessitava per al projecte. «Com que potser no els podré tornar —ens comentava—, els he fet entrar a Valvipri,